

Thuiskomen

Wat ben je voor man? Wat ben je voor mens?

Als je denkt dat het wel kan, een hand tussen jonge meisjesdijen, een tong in de onervaren mond.

De wolkenflarden zijn oranjeroze en steken prachtig af tegen de helderblauwe avondlucht. De grote, oranje zon zakt naar de horizon.

Een zelfingenomen, tevreden lach op het gezicht. Geen enkel teken van twijfel of fout.

De grote windmolens draaien rustig en lijken zwart door het mooie licht van de ondergaande zon.

Dit kan toch wel? Ik ben toch de huisvriend. Ik doe toch altijd wat ik wil.

Het is relatief rustig op de A1 tussen Parijs en Lille. De airco loeit, want het is uitzonderlijk heet.

Versteend, verlamd, bevroren. Wat doet hij? Het bubbelbad waarin we zitten, voelt plotseling helemaal niet meer aangenaam .

De melancholische stem van de Amerikaanse zanger schalt door de autospeakers. De tranen rollen alweer over mijn wangen.

Verward stap ik uit het bad. Niet in staat om het gebeurde te plaatsen. Zijn zelfgenoegzame blik volgt mijn naakte, onvolwassen lichaam.

De windmolens markeren nog steeds de route naar huis en de indrukwekkende wieken blijven hun rondjes draaien.

Ik zoek. Ik weet niet. Ik alleen. Kwetsbaarder dan ooit. Ik voel de afdruk van de hand die alle grenzen gepasseerd is.

Kippenvel en buikpijn.

De zon wordt roder en roder en nadert de horizon nu snel. De sliertige, dromerige wolken zijn intens oranje. De tranen rollen verder.

Aangetaste integriteit. Grensoverschrijdend, maar ik heb die woorden dan nog niet. Ik kruip in mijn schulp. Verstoep.

Vergeten? Verdrongen. 43 jaar!

Met elke windmolen komt thuis iets dichterbij. De wieken slaan. De kracht stapelt zich op. Elektrificerend. Opzwepend. Meer tranen. Er staat iets te gebeuren. Thuiskomen. Terug, terug bij mij.

Hanneke, 29 juni 2026